

Jderul și cacomul

Alecu Donici

- Da' bună ziua, nene! Îmi pare curios
Ca să te văz astăzi în piele și voios;
Ieri am privit, eu singur, ciudata vânătoare
După cacom: trei oameni din ochi te urmăreau

Și te-ndreptau mereu
Spre mlaștina cea mare;

Apoi am văzut încă, cum toți la ea au stat
Și te-au înconjurat.
Atunci... și eu, vezi bine,
Temându-mă de mine,
În scorbur-am intrat

Și nu știu ce s-a mai urmat.
Ian spune-mi, drag vecine,
Cum ai scăpat din lăbi de om? -
Întrebă jderul pe cacom.
- Cum am scăpat? răspunse cacomul moderat,
Curat ca prin minune,
Dar trebuie a-ți spune
Un lucru vederat:
Că omul din natură are
Plecări destul de bune.

Tu ai văzut cu ochii cum m-au înconjurat
La mlaștina cea mare
Și știi că eu mai bine mă dau prins
Decât să fiu de glod atins.
Ei bine!

Văz că-un om s-apropie de mine,
Îmi pune pe cap mâna și zice la ceilalți:
„Emblema curăției, el trebui să trăiască
Ca în integritate pe om să pilduiască!

Aideți mai bine, frați,
Să prindem pe murdari,

Pe jderi, pe vulpi, pe angării mai mari.
Ce port virtuți pe gură,
Dar dau prin glod și fură”.